

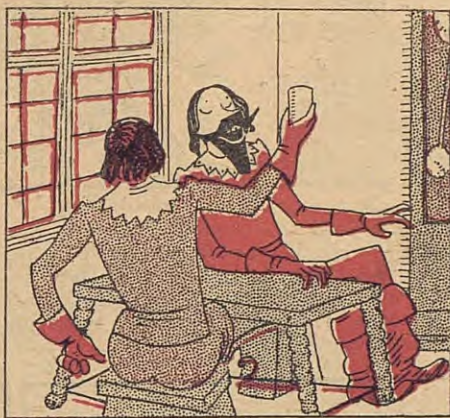
VIROLET

L'HOSTALER ENGANYAT

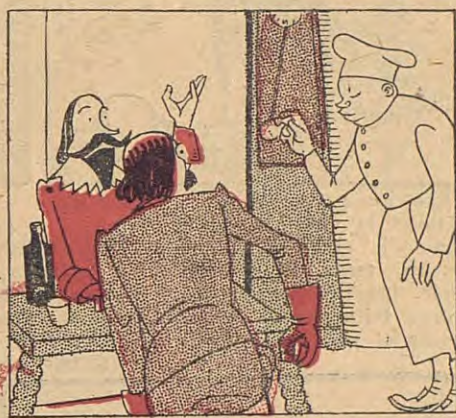
(per Castanys)

En Mossega i en Rosega, dos aventurers perillosíssims, es proposaren fer-ne una de ben crespà a l'hostaler del «Buen manjar».

Simularen discutir quin dels dos fóra capaç de guanyar cent escuts seguint amb l'esguard, durant una hora, el pèndol del rellotge...

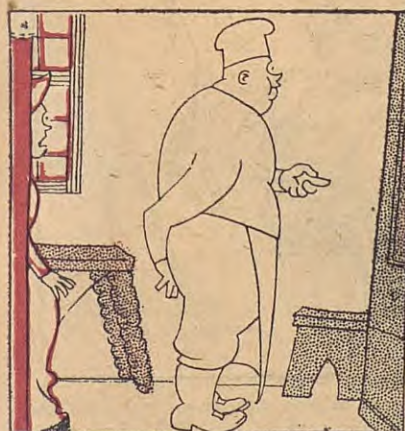
...sense girar mai el cap. Envanit, l'hostaler digué que ell es veia amb cor de guanyar-los, i els dos murris s'obstinaren en què no ho faria.

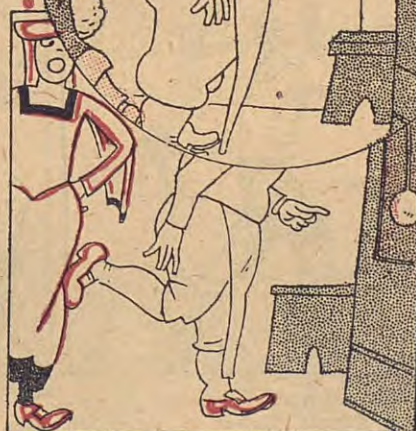
Mostrant-se l'hostaler disposat a fer la prova, els aventurers li advertiren que per tal de fer-lo perdre, ells s'enginyarien de distreure'l per tots els mitjans possibles.

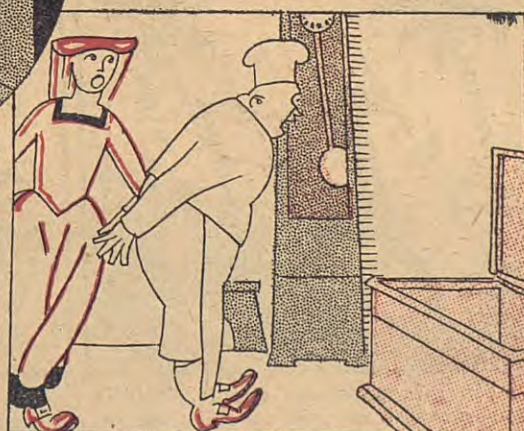
Per començar la juguesca, en Mossega li féu pessigolles... però l'hostaler, ferm!—Mireu que us robem tots els diners—li digueren, però el coc quiet com una estàtua.

Un cop en poder de ço que desitjaven, els aventurers desaparegueren. A poc arribà la muller del cuiner, la qual, en veure el seu marit...

...en aquella posició, es creié que s'havia tornat boig. L'hostaler l'apartà amb el peu, dient:—No em destorbis, que estic guanyant cent escuts!

—Cent raves fregits!—exclamà la dona, en veure la caixa oberta i sense una malla. Des d'aquell dia, que l'hostaler no vol jugar-se res amb ningú.

EL PICAPEDRER

(Conte oriental)

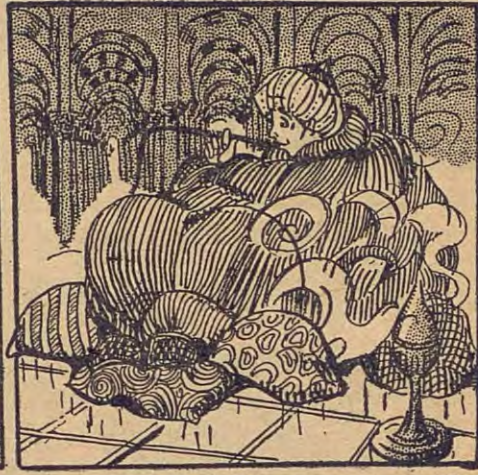
(per COLL)

Era un pobre picapedrer que es passava la vida esmicolant pedra, i l'home ja es sentia cansat de la feina, car tenia un caràcter molt envejós. Un dia que, com de costum, estava triturant un bloc, s'escaigué passar el príncep d'aquelles terres...

...ajegut còmodament en una llitera que aconduïen els seus esclaus. Tot fent l'obligada reverència, el picapedrer es digué: «Aquest home és poderós; aquest home és més que tothom... Jo voldria ésser príncep». I quasi a l'instant, sense que la pronunciés...

...cap persona nada, oi una veu profunda, com si vingues de molt lluny, que deia: «Es farà com tu vols. Ho seràs!». I es trobà, de sobte, convertit en un príncep de veritat, vivint en un formosíssim palau i veient-se envoltat de les més...

...príncepsques comoditats. Mes, en certa ocasió que va sortir a passejar en la seva llitera i acompanyat dels esclaus, es sentí fortament molestat per la gran calor. Aleshores va mirar al sol i digué: «El sol és més poderós que jo. Voldria ésser sol».

I es va tornar el sol i n'estava molt satisfet, car enlluminava tot el món. Mes heu's ací que un dia reparà que un núvol molt espès se li posava al davant. I, enfadat, digué: «Aquest núvol és més poderós que jo. Voldria ésser la tempesta d'aquest núvol».

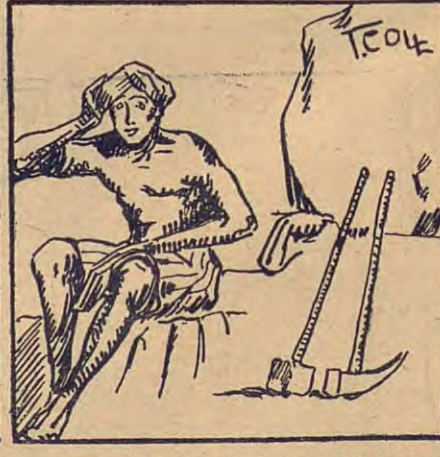
I tot seguit es trobà convertit en una forta tempesta que flagellava el món, destrocant cases i arbres i aixecant la mar en fortes onades. Mes un grup de roques altíssimes resistiren la tempesta com si res. Envejós, ell digué: «Aquestes roques...»

...són més poderoses que jo. Voldria ésser roca». I es veié convertit en un gros roquissier. Mes, aviat, reparà amb sobresalt que un petit home, un insignificant picapedrer anava esmicolant a poc a poc el gran rocam. I murmurà: «Aquest home...

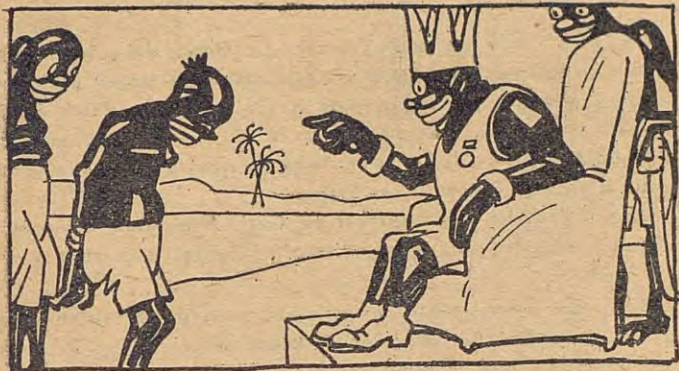
...és molt més poderós que jo. Jo voldria ésser aquest home». I devingué novament picapedrer. I com que tot havia sigut un somni, en trobar-se desvetllat, i, havent aprofitat la sana lliçó, filosofà: «Veig ben bé que tot ço fet, ben fet està i que el millor...

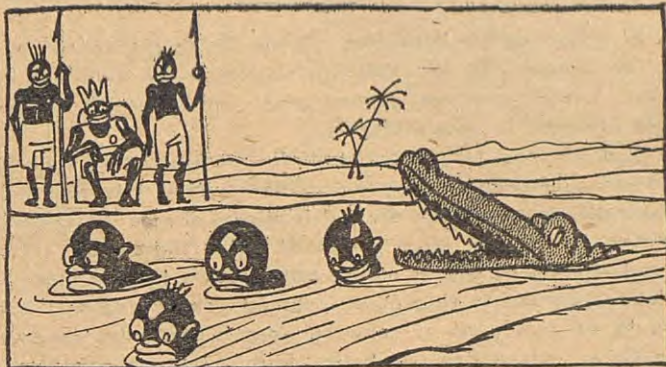
...per a mi, és quedar-me tal com estic. El més fort és qui està conformet amb la seva sort i té plena confiança en ell mateix, sense envejar res de ningú. Si he nascut picapedrer, no puc pas aspirar a ésser sol o tempesta o roca dural»

EL REI CRUEL

(per Cornet)

En el poble de la Tum-tum hi havia un rei cruel que es complavia en aprofitar el mancament de qualsevol dels seus vassalls, per matar-lo d'una manera que a ell li semblava molt distreta.

El truc consistia en organitzar unes carreres aquàtiques entre els condemnats i un cocodril famolenc, que els perseguia amb fúria fins a donar-los caça i devorar-los seguidament.

Mes, una vegada, el condemnat era un negre molt eixerit el qual rumià la manera de poder-se salvar. A l'efecte, adquirí tres lliures d'una substància amarga, untant-se amb ella...

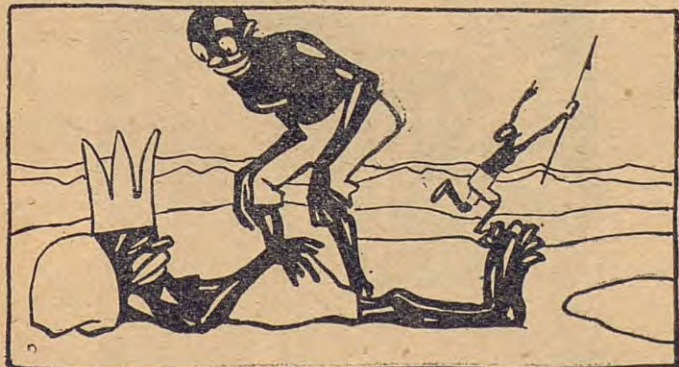
...tot el cos. Com que el negre eixerit no era gaire bon nedador, a poc de començada la cursa va caure entre les ben esmolades dents del cocodril que es disposà a cruspir-se'l.

Però en sentir la forta amargor de la substància que cobria tot el cos del negre, la bestia féu un gest de fàstic i expulsà tan violentment el dissortat que havia atrapat...

...que, esdevenint que en aquell precís instant passava l'acció enfront mateix de la tribuna reial, el negre féu una airosa tombarella anant a caure damunt la panxa del rei.

El qual rebé tan terrible patacada en el seu respectable estómac, que des d'aquell dia «ai, què tinc, ai, què tinc!», ja no va fer res més de bo fins que, patapum!, deixà de respirar.

El poble, entusiasmats de veure's lliure de l'odiat tirà, nomenà rei al negre eixerit, el qual, encara que indirectament, havia acomplert l'acció tan esperada.

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

(Continuació)

El minyó estava impacient, car no comprenia aquell canvi de costums. Ell no sabia què succeïa en les golfes de la casa, i resolt com era, ja estava cercant la manera de saber noves de la seva protegida.

A dalt, però, tot era quietud. En Rentxu havia sapigut trobar a la Guidó a la porta d'una església, i la mosseta, esverada, sense en Gim per a defensar-la, el seguí dòcilment. Aquell home, que sense la Guidó veia fondre's les seves rendes, botia de goig, i murri, coneixedor a la seva manera del cos humà, no tingué per a la minyoneta una sola paraula de reny, ans al contrari, després de trobar-se amb la Griva, entraren en una botiga de roba feta, on compraren un vestit nou i ple de coloraines per la Guidó, que a la fi dona, en sentí una grossa alegria.

A la mateixa tenda va mudar de roba a la Guidó i d'allí marxaren cap a una fondeta de «sisos» dels volts de la Flor del Lliri, on soparen «com uns reis», segons en Rentxu, encara que la Guidó havia trobat més gustosa la menja d'aquell migdia.

—I tu, que no deus haver dinat, encara la deus trobar més bona—féu amb una ganya d'home enterat, en Rentxu.

—Us enganyeu, oncle Rentxu—era el nom que li donava la massa.—Hem menjat com mai havia menjat jo...

—Ah, ah! Heu menjat! Això vol dir que éreu dos. I qui era aquesta ànima pietosa que et peixia tan bé?

Instintivament, la Guidó va comprendre que havia enraonat massa i va prometre's ésser més prudent.

—Una persona que m'ha vist defallida m'ha convidat a dinar...—explicà, enrogint-se, car sabia la part de mentida de les seves paraules.

En Rentxu, per sort, no era molt xafarder i va conformar-se, i la Griva, atenta a desossar un cap de conill, ni els escoltava.

Llest el sopar, prengueren el cafetó en el «Bretón»—en Rentxu en deia el «Bartron»—i marxaren cap al «cine» on va veure'ls en Gim.

A la nit, quan la Guidó, vençuda per les emocions del dia, dormia assossegadament en la tebior del seu catre verd, en Rentxu i la Griva varen tenir els seus enraonaments.

—T'ho has pres massa a la valenta això de pegar a la mosseta. Val més que l'afalaguem, i si tan convé, que la canviem d'ofici. Veus? Venent dècims també es guanyaria bé la vida. Es bonica, l'empolainaríem bé i faria un bon arreplec de parroquians...

—Potser sí, però és donar-li ales massa aviat...

—De totes maneres, qualsevol dia, si segueixes maltractant-la et fugirà com avui... I allavors pot ésser que no la trobis tan a punt... Ho tens entès?

—De moment, ja has vist que l'he alimentada com una senyora i l'he posada guapa. Demà al matí no la cridaré... Que dormi, que dormint oblidarà la matinada d'ahir... En aquesta edat s'obliden aviat les coses... Però jo també havia pensat en posar-la a la fàbrica... Tirant cap el camp d'en Grassot n'hi ha una que necessiten noietes com la Guidó, i diu que paguen bé...

—Fuig, home! Una misèria! Guanyarà quatre duros a la setmana! I què són quatre duros? Venent bitllets de la rifa guanyarà molt més... Amb quatre duros tu no tindries més remei que posar-te a treballar...

En Rentxu va córrer a aprovar el pensament de la seva companya, car sempre havia cregut que el no fer res era l'ideal de l'home. Ja no volia ni robar criatures per a llogar-les a altres pobres, igualment brètols i pocavergonyes, però més covards. En Rentxu deia que tenia les frontisses

rovellades i que no podia córrer. La Griva deia que tenia dolor als colzes i als genolls i que no podia fregar plats ni rajoles. Així, la Guidó, que els havia pervingut d'una faisó estranya, els era l'ungüent miraculós que per tot servia: ella duia el pa a casa, ella rentava els quatre plats i la poca roba d'aquells oncles misteriosos.

Era endebades que esperés, en Gim. A les nou del matí, defallit, resolué abandonar l'escala i tornar a la seva vida de costum.

Prop del carrer d'Alvarez veié un carretó on venien cafè i llet, un cafè i llet de color de plom, on el minyó hi sucà un llonguet i mig. L'altre meitat va guardar-la per si abans de migdia tenia mal-de-cor.

I reconfortada la còrpora, amb el sac dels papers a l'espatlla, començà a córrer carrers i més carrers... El pensament, però, el tenia en aquella mosseta a qui ell ja estava a punt d'acusar de desmemoriada. Tan distret anava que no va notar que un home el seguia: en Rentxu, que en sortir per anar a veure una administració de loteries i estudiar el cas de la Guidó en la pràctica, va descobrir al minyó del cop-de-puny i un desig de venjar-se l'arborà.

Va contenir-se perquè l'hora era massa cridanera en un lloc tan concorregut, però es decidí a seguir-lo per a saber on «tancava», segons el llenguatge pintoresc d'en Rentxu.

En Gim no podia treure's del cap el record de la Guidó, i d'esma, quan ja era a la plaça de Sant Jaume, tornà enrera, cap a la Boria, Marcús i San Cugat, sense parar esment sisquera en els bocins de diari que empastifaven els vells carrers de la ciutat, ja per costum bruts i miserables.

Maquinalment arribà a la plaça de Sant Agustí vell, tombà per la placeta de Marquilles i entrà en el carrer d'en Llàs-tics... En ésser davant l'escala de la Guidó sentí unes mans rugoses i fortes que, aferrant-se-li al coll, l'oprimien fins a ofegar-lo i l'arrastraven escala amunt.

Provà el minyó de cridar, però l'ensurt l'havia privat de la paraula; intentà agafar-se a les baranes, per a resistir, però els seus dits no arribaven als barrots. Era en

Rentxu qui havia tingut un mal pensament: el de venjar-se al seu gust d'aquell «esquitx d'home», que s'havia permès pegar-li un cop-de-puny de «persona gran».

En Gim es sentia ofegar per moments; els dits de ferro d'en Rentxu, apretaven rancuniosament i el coll delicat del minyó no tenia prou resistència per aguantar la pressió, nerviosa i violenta, d'aquells dits encàrcarats.

En arribar a les golfes, en Rentxu donà una patada a la porta.

—Obra, Griva, que porto caçal

La Griva obrí i ajudà en Rentxu, car en Gim, aixamplant-se de cames, feia esforços per a no passar avant.

La mala dona corregué a agafar una corda amb la qual junyí les cames del minyó, fent possible l'entrada. Tot seguit fou llençat a una cambra fosca, que en Rentxu tancà amb pany i clau, posant-se la clau a la butxaca.

—Qui és?—féu a mitja veu la Griva a en Rentxu.

Aquest va veure avençar a la Guidó, atreta pel soroll i respongué:

—Res, un gos de raça que he trobat perdut i que m'ha seguit, i que molt serà que no me'l paguin bé.

La dona comprengué que en Rentxu mentia perquè estava present allí la Guidó i manà a aquesta que se n'anés cap a la cuina.

Tot seguit demanà explicacions al seu home.

—Aquest minyó és el qui es va interposar entre jo i la Guidó, i em sospito que els dos estaven d'acord... Ara veuré de treure-li les aficions a ficar-se on no el demanen... Veuràs, surt tu amb la Guidó... Vés, porta-la a veure el moll, que fa temps que no hi ha estat... Ço dels «barcos» li agrada molt... I compra-li cacauets!

—Tingues compte en propassar-te que la justícia té males bromes!—féu la Griva en to d'avís.

—Deixa'm fer... Vés,

I la Griva, cantant per a dissimular el soroll que feia en Gim, picant de peus contra la porta de la cambra, corregué a emportar-se'n a la Guidó, que pressentia quelcom de més repugnant que mai a casa seva.

Fora les dones, en Rentxu entrà a la cuina, escollí una vara de freixa que tenia i un vit de bou i s'encaminà a la cambra-presó d'en Gim.

Aquest, refet de l'ensurt i de l'ofec, pernejava contra la porta, convençut de què la seva salvació estava en fer soroll. De tant en tant un escalfred el sacudia; era quan pensava que el podien matar. Jovenet com era, i pobre, i sol, estimava la vida, sense donar-se'n compte de què l'estimava.

En Rentxu penetrà en l'estança an'aire de triomf.

—Hola, mocós! Que et creïes que no t'atraparia?

—A traïció!—féu en Gim, qui el reconegué tot seguit.

—Als peixos se'ls pesca amb trampa... i ningú hi diu res.

—Vós sou un mal home!—cridà en Gim, perdent la calma.

—No cridis, que estem sols i jo no sóc sord... I perquè t'acostumis a no cridar... té, i guarda-la!

I en Rentxu, tot dient això, ventà una vergassada contra el cos d'en Gim.

Sort de què en Gim s'escorria com una anguila i, deixant-se anar a terra, la verga tantost que no rebot contra l'esquena mateixa d'en Rentxu. En Gim havia vist deixar-se caure tantes vegades als porters del futbol, que ja en sabia la prima. En Rentxu, que d'aquestes tretres no en sabia una paraula, restà un instant astorat.

—Es coneix que no tens ossos a la panxa, però espera...

I amb el vit-de-bou amenaçà la cara d'en Gim.

Aquest s'havia refet. Aclucà els ulls, encongí la testa i avençà impetuosament amb el puny clos, aquell puny que, minço i tot, feia tantes meravelles. En Rentxu, pesat en els moviments, ignorant de la ciència de la boxa, no esperava el cop, i en ple sagí rebé la punyada, que va donar-li una

sentida tan dolorosa que l'obligà a acotxar el cos damunt la part ferida.

En Gim s'aprofità, i, encès per la petita victòria obtinguda, apunyegà en la cara a en Rentxu, que movia d'esma els braços per a defensar-se d'aquella pluja de cops, seguida, sense intermitències, com una massa que anés macerant-li les carns.

Ni la vergonya de veure's vençut per un minyó, aconseguia dominar aquella dolor al costat, ni aquells altres doloriments que acardenalaven el seu cos. Perquè en Gim pegava sense guants, i cada cop, amb els nusos dels dits, era un blau segur.

A la fi, en Rentxu, acovardit, sentint-se sangonejant la cara, amb els ulls embotornats, el nas fet una font roja, tot el cos capolat, demanà perdó.

En Gim escoltà la paraula «perdó» com una veu del cel.

Instintivament, en Gim era bo. No sabia ben del cert en què consistia la bondat, però era bo, i en aquells moments no calia més. S'apietà del vençut, però recordant pel·lícules que havia sentit contar, volgué treure profit de la seva situació.

No hi havia policia tan hàbils que sabien interrogar els seus presoners i que aconseguien saber coses interessants? Ell recordava la història de la Guidó. Per què no havia de saber la veritat? No l'havien robada?

I com un jutge, posant el peu dret damunt del pit d'en Rentxu, que s'havia deixat caure—en Gim ho havia vist fer ço del peu en un «ring»,—preguntà per la Guidó.

—Es fora—féu amb veu ronca en Rentxu.

—M'heu de contar la història de la Guidó...—gosà dir en Gim.

—No en té d'història!—afegí, en Rentxu, en un instant d'energia en què volgué redreçar-se.

—Mentiul—cridà en Gim, comprenent que en Rentxu l'enganyava.—Ella mateixa me la va contar. Que fou robada, que vós...

—Ah! La maleïda! Quines coses d'anar a contar! Deixa que torni!

—Us guardareu de tocar-la. Penseu que esteu a la meua mercé—i en Gim, que s'havia apoderat ja del vit-de-bou, el féu cracar contra l'esquena d'en Rentxu, que ja no es podia valdre.

—Perdó! Perdó! Ja t'he contat tot... Tanmateix tu podries ajudar-me en una empresa on tots dos hi guanyaríem diners...

En Gim atengué el prec.

—Parleu, però dieu-me la veritat, nua, clara, que per endavant jo us perdonaré sempre que puga ésser salvada la Guidó.

—Tu m'ajudaràs... Escolta i no peguis més.

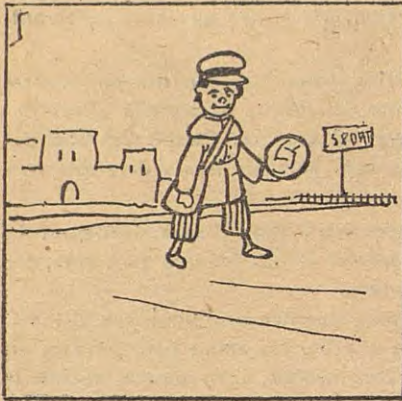
—Depressa, parleu.

I en Gim, tot ell orelles, esperà la narració.

(Continuarà)

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

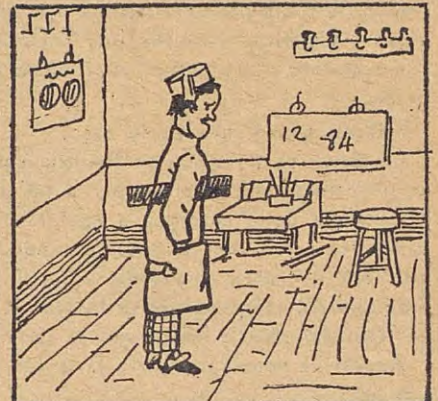
N.º 84. — Josefina Puig.

En Quimet se'n va tot sol a estudi tot pensant en el futbol.

Uns companys que ha trobat a jugar l'han convidat.

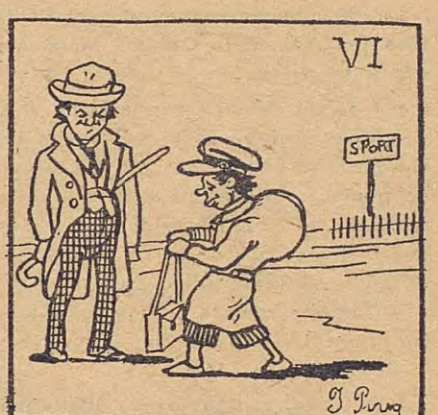
El mestre, molt enfadat, tot el matí l'ha esperat.

Pel carrer el va buscant mentres ell juga al mig del camp.

El mestre els ha atrapat i ells fugen desesperats.

En Quim dissimula el fet, amb la pilota amagada, prò se li veu tot el gep.

N.º 85 — Santiago Junceda

Una vegada hi havia un cow-boi que es deia Tommy i era molt valent.

Un dia veié que un company seu s'havia distret, deixant davant seu un sac buit i obert.

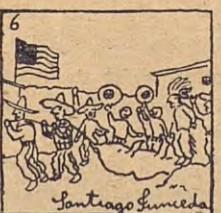
En Tommy veu que un bisont va a embestir al seu amic. En Tommy prepara el llaç escorredor.

L'altre [cow-boi se n'adona i salta. El llaç...

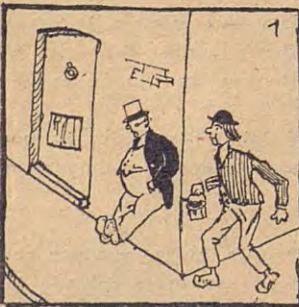
...en Tommy tira el llaç...

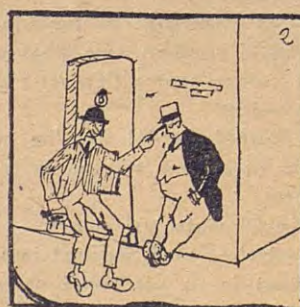
...i tots dos el porten caçat dins del sac pels carrers del poble.

N.º 86. — Josep Viscarri

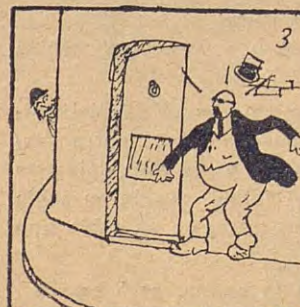
Les ulleres de D. Zenon

El pobre de don Zenon s'adorm per arreu del món.

Un pintamones que passava les ulleres li pintava.

Al despertar don Zenon es creu que s'acaba el món.

El senyor Zenon fuig esve-
[rat.
El pintamones entra a casa
[seva
i aquí l'historieta s'ha aca-
[bat.

Rodolins incomplets

EXCURSIÓ A MONTSERRAT

Don Josep i en Pere Prat

Se'ls posa a ploure a desdí

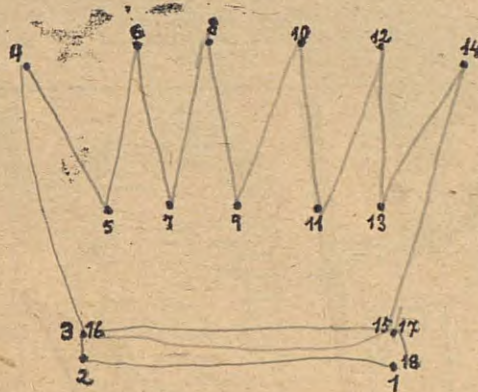

I tornen a la ciutat

FRASE FETA

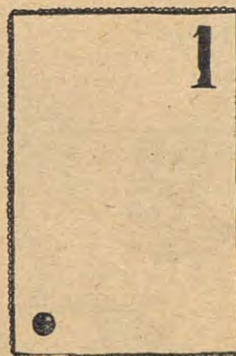

ENTRETENIMENT

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

GEROGLIFIC

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT
Rodolins incomplets:

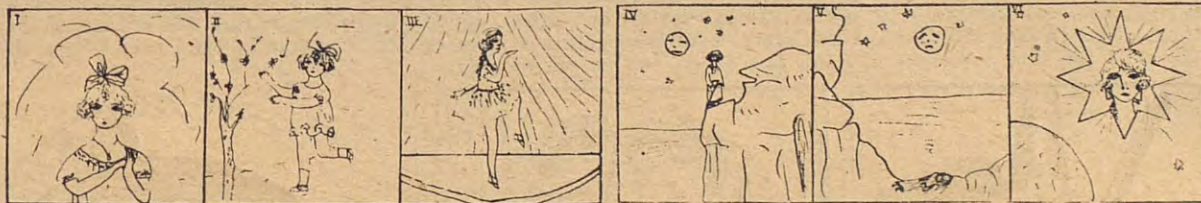
I.—El Sr. Josep Sirera - va comprar una cadenera. II.—Com ja era cosa temuda - un dia va fer la muda. III.—D. Josep es va enfadar - i després la va aviar.

Frase feta: Portar la casa.

Entreteniment: Una pipa.

N.º 87 — Miret Miró.

UN SOMNI

Una vegada, era una nena que es deia estrella...

...i des de petita, ja va demostrar molta afició al ball...

...que va augmentar fins que esdevingué una gran «estrella».

Un dia tot mirant les estrelles, posà un peu en fals i...

...va caure, quedant completament «estrellada»...

...i encara després de morta, contempla el món per una estrella.

N.º 88.—Joan Barnis.

Un munt d'homes llejts.

El meló

La carabassa

La figa

La patata

L'all

El rave

LA LLEVOR DE LLI

(acabament)

(per Serra Massana)

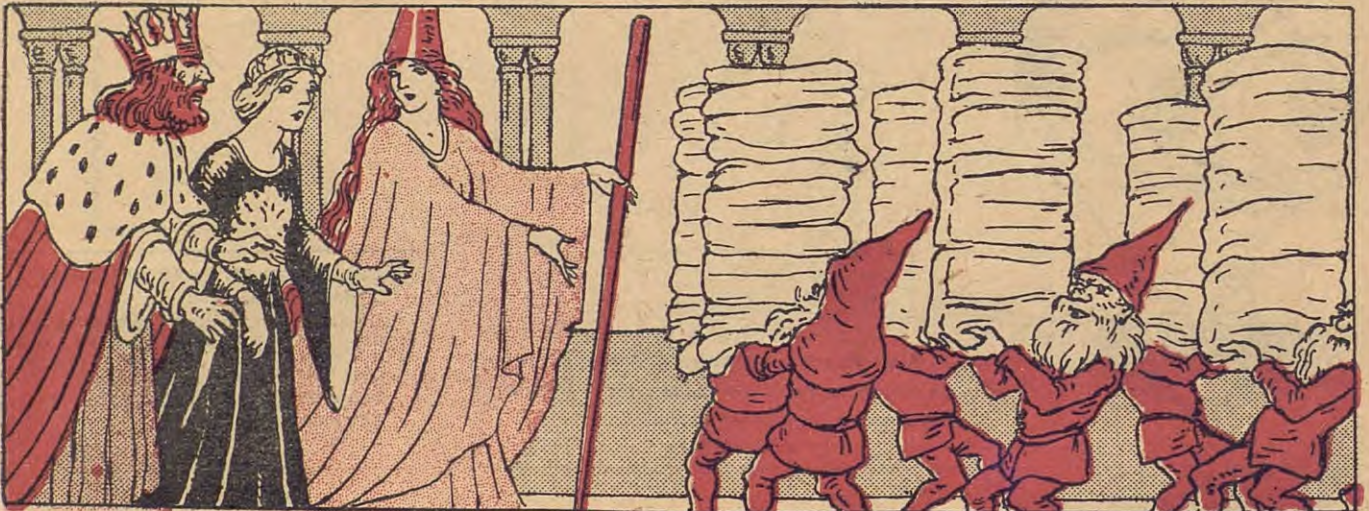
Les cosidores restaren adormides dia i nit... Es clar! Com que estaven encantades! Mes, en arribar la data de la festa, es desensopiren d'un cop i la feina estava encara a mig fer.

En volem de plors i llàgrimes? Ja podien plorar, ja! Car el rei, en saber que no tenien la feina llesta, no us podeu pas pensar ço que va dir. Per començar, volia escanyar-les a totes.

I segurament ho hauria fet! Sort per elles i per ell que, quan ja anava al taller fet una fúria, li sortí la fada de trasantó, deixant-lo més parat que una pi-lastra.

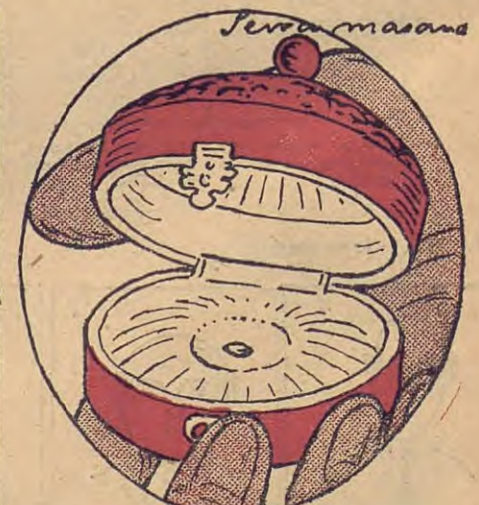
Dirigint-se als reis, la fada digué: «Per què esteu tan enfadats? Perquè no teniu llesta la feina? A qui culpareu, sinó a vosaltres mateixos, que llençàreu ço que jo vâreig regalar-vos? Sabeu aquella petita llevor que tan poca cosa us semblava? Doncs mireu ço que d'ella en va sortir!» I, a una senyal seva, començaren a passar follets i més follets, uns darrera els altres, i tots tan carregats de roba que ja no podien dur-ne més.

Arrepentits, els reis li demanaren perdó. Somrient amb dolcesa, la fada els perdonà i, abans d'anar-se'n, els digué: «Ja teniu la roba, mes heu's ací aquest estoig que conté...

...una joia millor». I fou degut a aquell petit granet, a aquella humil·líssima llevor de lli, que pogué fer-se el casament de la gentil parella, a la qual donà tothom...

...l'enhorabona... Ah! Vosaltres preguntareu: «Què hi havia dintre l'estoig?» Doncs un altre granet de llevor de lli! Ja us ho podíeu pensar. No calia que l'haguéssim obert.